

herrelige Privilegier henviser til en saadan Bei til Majoratsbaandets Løsning. Efter den nuværende Arvelovgivnings Grundsætninger kan der imidlertid, naar der er Spørgsmaal om Majoratsbaandets Løsning ved Overenskomst, ikke være Tale om at fordrø alle de levende Successionsberettigedes Samtykke, men de enkelte Viniers Hoveder maae betragtes som Repræsentanter for Vinierne, og deres Samtykke maa være bindende for deres Descendenter. — Den anden Bei er den, der omhandles i 2det Afsnit, nemlig Majoratets Overgang til fri Eiendom mod Substitution af en Fideicommisscapital. I dette Tilfælde har man ikke kunnet anse det rigtigt at kræve noget som helst Samtykke. Denne Bei maa indenfor de Grændser, som Lovgivningsmagten fastsætter derfor, kunne betrædes af Majoratsbesidderen ifølge hans egen frie Beslutning; det er Principet. Paa dette Punkt kan Lovforslaget, som det her foreligger, siges at indeholde en nærmere Regulering af den nuværende saagodtsom ubegrændsede Bevillingsmyndighed, der tilkommer Regjeringen. Ifølge Bevillingsparagraffen i Grundloven kunne jo de Bevillinger fremdeles udstedes, som tidligere have været i Brug. Jeg betvivler nu, at der er nogen som helst Oplosnings-Form, Maade eller Vilkaar med Henhyn til bundet Gods, som jo har været i Brug før 1849. Hvad der foreligger i dette 2det Afsnit, er altsaa et Forsøg paa at angive de begrændsede Regler, som skulle træde istedetfor den saagodtsom ubegrændsede Bevillingsmyndighed, der nu tilkommer Regjeringen. — Hertil knytter sig nogle almindelige Bestemmelser, som ere omtalte i det 3die Afsnit. Jeg skal heraf blot fremhæve to Hovedsynspunkter; det ene er det, at det er anseet rigtigt for Fremtiden at give den Majoratsbesidder, der frigjør Jorden, samme Testationsret — og naar den gives den forhenbærende Majoratsbesidder, maa Retten ogsaa gives alle andre større Landeieendomsbesiddere — som for Tiden tilkommer Besidderne af mindre Landeieendomme fra een

Th. Hartkorn og derover. Lovforslaget gaar ud paa, at Grændsen opover skal forvinde, saaledes at der altsaa gives Landeieendomsbesiddere i Almindelighed den samme Testationsret, som efter Forordningerne af 13de Mai 1769 og 22de November 1837 og de sig hertil sluttende senere Bestemmelser tilkommer Selveierbønder, der ere fra 1 til 12 Eder Hartkorn. — Det andet Forhold, om hvilket det er anseet rigtigt og nødvendigt at foreslaae nærmere Bestemmelser, er, hvorledes Forholdet skal ordnes med Henhyn til Bøndergodset. Der har ved denne Sags tidligere Behandling — det vil jo erindres, at Sagen gjentagne Gange har været bragt i Udvalg i Folkethinget — været nogen Tendens til at undtage Bøndergodset overhovedet fra den hele Frigjørelsesbestemmelse; men det er forekommet Regjeringen at være lidet hensigtsmæssigt og unaturligt. Dersom man ikke kan enes om hensigtsmæssige og forstandige Bestemmelser, som ogsaa omfatte Bøndergodset, saa seer jeg ikke, at det kan være rigtigt at indlade sig paa en partiel Gjennemførelse af Grundlovens Bud; thi dette kræver en almindelig Regel. Paa den anden Side er det forekommet Regjeringen klart, at der ligeoverfor den hele Ordning, som har fundet Sted ved Loven af 21de Juni 1854, maa stræffes udtrykkelige Bestemmelser. Man har troet — jeg skal i al Korthed angive, hvad der er nærmere udført i Lovforslaget —, at der ogsaa her kunde aabnes en dobbelt Bei, nemlig enten den, at vedkommende Majoratsbesidder, som vilde frigjøre Bøndergodset, fremlagde en af Justitsministeren og Indenrigsministeren approberet Salgsplan, hvorefter han erklærede sig villig til at sælge til enhver af Fæsterne, som vilde kjøbe, altsaa naturligtvis en Salgsplan med en Maximumspris. Naturligtvis kunde den ikke foreslaaes for evig Tid, men det hører til Detaillerne. Den anden Bei, der kunde være for vedkommende Majoratsbesidder, dersom han ikke ønskede at gaae den saaledes antydede, er den, at, naar Fæsteledighed indtræder, og der